

— Нѣ . . . мене ме вече забѣлѣзаха.

— Значи, трѣбва кой да е да се заемне за това?

— Трѣбва, само такъвъ, който, както ти говорихъ въ градината на Хаджи Христа, и на горѣщи въглѣни да не каже това, което знае.

— Но нали говорихме за това?

— Да, но ти помисли ли добрѣ?

— Помислихъ малко.

— Ами мислилъ ли си ти за това въ продължение на една недѣля?

Не бѣше особено приятенъ този въпросъ за Никола. Той не му отговори. Но Станко го повтори въ друга форма.

— За какво мисли ти всичката тази недѣля?

— За корупчето, отговори Никола.

— А! . . се удиви малко Станко.

— За онова, което азъ счупахъ.

— Нима ти още го помнишъ?

— Исахъ да купя такова сжщото.

— Е?

— Ни пари имахъ съ себя си, ни умѣяхъ да избира; затова ходихъ днесъ при момичето на Хаджи Христа, за да ми покаже такова сжщото корупче.

— И какво?

— Такова, че нѣма какво вече да се замислювамъ, да ли ще почна да бжбра на разгорѣщенитѣ въглѣни!

— Хубавица! забѣлѣза Станко и попита: — ами ти не говори ли нѣщо съ нея за меня и за „запрѣтѣното.“

— Ни дума.

— Това е добрѣ. Тогава, ако си се рѣшилъ, то трѣбва да почакашъ до като излѣзне разрѣшение.

— Разрѣшение? . . повтори Никола. — Ето днесъ ми говорятъ вторий пжтъ за разрѣшение.

— Какъ тѣй?

— Ти сега ми говоришъ, а прѣди нѣколко минути ми говори и баба Мокра.

— Гдѣ я видѣ ти?

— Сѣдналъ бѣхъ надъ митиризѣтъ, тя дойде, каза ми да си ида и притури, че и азъ мога да сѣда тамъ, но когато ми се позволи.